

KOHOUT U NÁS DOKOKRHAL

Václav Doležal

Z rozhodnutí ministerstva vnitra ČSR ze dne 1. října 1979 byl Pavel Kohout zbaven občanství České socialistické republiky a státního občanství ČSSR. To byl také důvod, proč mu nebyl minulý týden povolen návrat do Československa z Rakouska, kde už téměř rok působil. Nikoho z našich občanů, kdo zná jeho činnost po všechna léta od roku 1968, toto rozhodnutí nemůže překvapit. Na Západě, a především v Rakousku, však strhli pokřik a pokoušejí se toto rozhodnutí líčit jako příčící se helsinským dohodám. V neprospěch helsinských dohod, které mají sloužit především k uvolnění napětí a dosažení dobrých vztahů mezi evropskými státy a národy, by spíše bylo, kdyby se Kohoutovi umožnilo i nadále pokračovat v té činnosti, kterou po léta prováděl, to je působit jako nástroj proti politice uvolňování a dorozumění. Styky, které za svého pobytu na Západě udržoval s emigrantskými kruhy, dosvědčují, že měl v této úloze dále působit. Jestliže někomu v Rakousku či jinde na Západě vadí, že mu nebyl dovolen návrat, tak jsou to především ti, jimž velmi lahodilo, když mohli Kohouta využívat k rozvinování různých většinou dobře načasovaných protičeskoslovenských kampaní. Jim se tedy může Kohout poděkovat za to, že přestal být československým občanem.

Ctižádostivému Kohoutovi, jak známo, kampaně rozvířované kolem jeho osoby nadměru vyhovovaly, protože jimi dosahoval na Západě vytoužené popularity, a vůbec mu nevadilo, že za pomlouvání socialismu a své vlasti dostává jídášský groš. Uměle živená propaganda z něj udělala na Západě největšího „československého spisovatele“ a z Kohouta se stal tučný kapoun.

Nuže, ať tedy pracuje tam, kde si ho platí!

(Rudé právo 60, 1979, č. 238, 9. 10., s. 2)